

Gazeta Învățătorilor

ORGAN SĂPTĂMÂNAL PENTRU APĂRAREA INTERESELEOR ÎNVĂȚĂTOREȘTI

Sămănătorii.

Eșit-au iarăș sămănătorii Neamului să samene sămânța culturii românești în agrul național însetat secole de ariditate după adevăratul tegument, din care urmează să încolțească și să se desvolte starea de emancipare intelectuală națională, atât de mult dorită.

Dascălul român a început iarăș să-și pună în aplicare cunoștințele de specialitate și condus de însemnătatea misiunii sale, de cele mai altruiste sentimente umanitare și îndeosebi, de cele mai neprihănite griji și aspirațiuni pentru Neamul său, își reia locul — care este cel dintâiu, — printre făuritorii zilelor de fericire pentru tot ce se poate numi românesc.

Fără conștientizare la frământările sociale de tot felul, fără de a ține socoteală de cele mai arzătoare interese familiare și mai ales, imunitate de materialismul condamnat care preocupă fără scrupuli mentalitatea postbelică a omeniei, el, — „se conzumă pe sine, luminând altora.”

De multe ori diminuat, ignorat, în activitatea sa nesprîjinit nici chiar de cei îndatorați a-l sprijini, însuflețit de focul sacru al dragostei de carieră și gelos de viitorul Neamului său, muncește cu zor, căci pentru dânsul *munca* este criteriul rațiunii sale de a fi.

Oțelit în frământări nesfârșite pentru existență; în lupta cu întunecul și cu obstacolele provocate de ceata neînțelegerilor, pe care le întărește la tot pasul; tare în crezului său; convins despre temeinicia sfintei cauze al cărei esențiu este și încrederea în puterea alfabetului său: învățătorul satului pășeste cu mândrie pe calea bine determinată carea duce la așezarea scopului final, emanciparea poporului român din robia întunecului.

Nu suntem sectari dacă ne mândrim cu frumoasa noastră misiune și nici dacă facem constatarea, că pe lunga scară a întocmirilor sociale nu există vre-o tagmă, carea s'ar putea măsura cu noi în apostolat, altruism, idealism și în dragoste de Neam, Patrie și Rege. Și dacă aceste este așa, voi, de pe celelalte tărâmuri, cari trăiți pentru satisfacerea intereselor voastre proprii, cari nu desvoltați nici o muncă productivă, pentru ce conțurbați prin nelitirile voastre nepotite opera de regenerare culturală națională desfășurată de dascălul român, pentru ce vă nizuți să amărâți zilele de zăbucium ale acestor mucenici a-1 Neamului românesc?

Lumea carea te încunjoară pe tine „luminător al satelor” este

saturată de prejudecățile izvorâte din cele mai crase interese individuale, lipsite de idealism. Ori, nu vezi, cum oameni, cari în trecutul apropiat emulau în dragostea de Neam și Lege, astăzi sunt desbrăcați și de cele mai elementare sentimente naționale și ca atari, toată activitatea lor se concentrează în nizuța de ași satisface conglomeratul de deziderate individuale și familiare licitând și trădând în același timp fără demnitate chiar și cele mai sfinte și arzătoare cauze de ordin național, patriotic și religios?

Nu observi, cum robii de eri, nu știi să fie stăpâni, căci nu se simțesc bine fără de lanțurile milenare?

Nu-ți bate la ochi, cum tigril intransigenții de odinioară cerșesc azi simpatii în rândurile foștilor asupritori, tinzând a le face favoruri, în detrimentul tuturor justelor aspirațiuni ale Neamului nostru?

Intrebă-te tu, care porți numele Fiului Mântuitor, ce ar deveni poporul românesc, ce s'ar face țara aceasta, dacă ai cădea și tu în aceste grele păcate, dacă opera ta de regenerare culturală și socială ar stagna și ar slăbi din entuziasmul care o caracterizează?

Dar tocmai fiindcă stările delanoi se prezintă într'o haină atât de monstruoasă; fiind că păcate de moarte sunt prezintate drept virtuți; fiind că patimile și interesele individuale sunt puse pe primul plan: tagma învățătorescă trebuie să lucreze și cu mai mare devotament. Sămânța trebuie aruncată cu asiduitate, căci binemerita dela Națiune, a cărei fericire o doriți din tot sufletul și pentru a cărei prosperare vă istoviți.

dolar.

Incadrarea corpului didactic din teritoriile alipite.

Toți învățătorii, învățătoarele și conducătoarele grădiniilor de copii, din teritoriile alipite, numiți sub regimul teritorial au guvernul acele provincii înainte de Unire, fie că funcționează în acele teritorii fie în vechiul regat, neincadrați încă, se vor încadra astfel:

1) Dacă la 1 Septembrie 1924, absoluți ai de serviciu, sau erau absoluți ai școlii normale cu 8 clase (din seriile 1923—1924), se vor încadra ca definitivi.

2) Dacă vor fi încadrați ca definitivi și înainte la gradul II acei cari aveau șase ani de serviciu impliniți.

3) Vor fi încadrați ca învățători de gradul I. cei cu 12 ani de serviciu.

Toți acei din categoriile de mai sus se consideră încadrați pe ziua de 1 Septembrie 1929.

Toate drepturile materiale ce decurg din aceste încadrări intră în vigoare dela 1 Ianuarie 1930.

Să înceteze martirajul!...

O lege care a umplut sufletul de amărăciune și a dus până la exasperare pe bieții învățători tineri în ultimii zece ani, este *examenul definitivării*.

Această lege, concepută în momente de înflăcărare patriotică, cu dorința de a face din fiecare învățător, un pedagog iscusit, fără să se țină seamă de împrejurările critice ale vieții prin care trecem, firește că, trebuie să dea greș la prima ocazie, cu atât mai dureros, cu cât o vedem, astăzi, nu ca o necesitate intelectuală, ci ca un stăvilor, menit să scărțeze drepturile la salar și așa prea neînsemnat.

Se amoașă prezentarea anului examenului din primăvara anului curent. Zece de învățători au fost târâți la inspectorate, numai pentru a li-se spune că n-au împlinit vârsta și anii de serviciu ceruți de lege. Mulți dintre ei și-au cheltuit ultimul ban, cu nădejdea de a fi scăpat de gândul ce-i obseda din ziua pășirii pe carieră și muți s'au întors goi de bani, cu păreri de rău în suflet, blestemând ceasul nefericit al plecării.

De astă dată Minist. Instr. a dispus din nou prezentarea la examenul din l. c. a celor, cari în trei rânduri n'au presiat examenul. Trăim secolul minunilor și minunea aceasta nu e prea mare. *Dar ne întrebăm ce rost mai are examenul de definitivare? Legea școlară spune precis, că acel care în trei rânduri nu va presta examenul, încalță în mod obligatoriu de a mai face parte, din corpul didactic. Să târâști de patru ori la examen pe șarmanul învățător, să-i arăți că e prost, că nu mai posedă nici-o cunoștință din cele câștigate la școala normală și la urmă totuși să-l mai ții în învățământ, dovedește cu prisosință neseriozitatea examenului.*

Toți învățătorii am fost dela început contra acestui examen, care nu numai că e inutil, dar scade din autoritatea școlilor normale, punând la revizuire diploma de capacitate; totuși ni s'a impus ca o necesitate de reînnoire a cunoștințelor, ce în trei ani dispare din centrul luminos al conștiinței.

Oricât veți spune, că în trei ani învățătorul va uita cele învățate, este de nesind pe carieră, vor dovedi că prea puțin le-a luat folosul și că ele au fost sfârșiri inutile în detrimentul celorlalte.

E ceva ridicol să prezinti dela un absolvent de acum 5—6 ani că, *ce materii conține ceapa și câte frunze are lăptița*. Lucru incontestabil că învățătorul eșit în viață, va observa multe lacune în complexul cunoștințelor câștigate și prin toate mijloacele va căuta să le acopere, pentru a corespunde cât mai mult chemării sale, dar să crezi că e mai slab decât atunci când i s'a înmănat diploma; e par'că de tot hazliu. Incepe lupta pentru existență cu greutățile de neînchipuit cari îi absorb toată libertatea nemai lăsându-i timp de a repeși și rumega chestiuni, ce prea puțin vor contribui la formarea lui de „pedagog iscusit”. *S'a vorbit mult de mizeria tinerilor învățători prepășiți pe la sat, dar puțin o înțeleg așa cum se prezintă ea în cruda realitate*. Ca s-o înțelegi trebuie s-o trăiești, să fii lovit din toate părțile de mâna nemiloasă a neajunului, să înghiți până la moarte amarul desajunului și durerea imposibilității materiale, care te face disprețuit și fără valoare chiar în fața colegilor cari am avut fericirea, de a se naște din părinți mai cu dare de mână.

Nu vreau să fac apologia bieților tineri în chestiuni materiale, căci mi-aș atrage multe zâmbete ironice chiar din partea celor chemați să dea încurajare, ci vreau numai să arăt că oricăla pedagogie, metodică și principii Herbartiene veți indesa în normalități; la eșirea în viață prea puțin se vor entuziasma de ele, auzind muzica duioasă a intestinelor ce se vaietă de foame. *Ridicați prima dată învățătorul, dați-i mijloacele de trai și apoi las' să vezi metode, principii pedagogice și spor în școală!..*

Dar așa; prin martirajul examenelor de definitivare, sufletele se revellă și ne-ar întrista prea mult, ca în ființele blânde de dascăli, să se nască un sentiment atât de dureros!... I. Drecin.

Pregătirea învățătorului de mâine.

În adunarea generală a învățătorilor bănățeni d. Toni preș. Asociației Generale a Inv. din țară, referindu-se la pregătirea generală a învățătorilor, a declarat:

Sunt două păreri în această privință: Prima cere desființarea școlii normale, candidatul de învățător urmând ca, după ce a făcut liceul și a luat bacalaureatul, să urmeze apoi doi ani la universitate, secția pedagogică;

A doua părere, care este a imensei majorități și care pare a fi cea mai bună, este ca pregătirea învățătorului să se facă într'o școală specială cu 7 clase echivalentă cu liceul și apoi 2 ani de pregătire universitară, sau această școală specială să aibă un an de pregătire practică pedagogică și atunci nu mai este nevoie de universitate.

Această din urmă idee cred că va triumfa și vom obține astfel drum deschis pentru învățător, care să poată ajunge până la profesor universitar, cum avem azi pe d. Pempel, care conferențiază la Sorbona și d. Dima, profesor la Universitatea din Cluj, ambii proveniți din învățatori.

A căutat cineva să ne argumenteze aici, că învățătorul cu studiul universitar nu se va mai întoarce la școala din sat.

Argumentul acesta nu poate rămâne în picioare dacă stăm puțin să ne uităm că în sat cu studiul universitar mai sunt medicul, judecătorul, agronomul, iar speranța noastră este că satul de mâine să nu mai fie ce-a fost până acum. Să introducem civilizația și cultura în el, să-l luzeștrăm cu gospodăria modernă și să-l transformăm într'un mic orașel cum sunt de exemplu multe sate la dv. în Banat, Ardeal și Bucovina.

În acest sat îi va sta foarte bine învățătorului cu studiul universitar.

Și chiar după acestea, pregătirea trebuie să urmeze încontinuu, din cauză că pedagogia evoluează. La această pregătire să contribuie și statul prin bibliotecă și conferințe anuale generale, plătiind diurna și transportul.

Să nu fugim de definitiv, căci trebuie să fim în curent cu progresul pedagogiei. Să fie și revizori și inspectori școlari, dar nu ca cei de azi, cari în cea mai mare parte sunt recrutați de politicieni.

Școlile de aplicații trebuie într'adevăr reformate și prevăzute cu un personal recutat prin concurs, iar nu cu elemente slabe ce nu produc nimic.

Încheind, d. Toni aprobă propunerea d-lui Roman, ca pregătirea sufletească a elevilor să fie făcută cu cât mai multe cântece religioase și patriotice, cari sunt temelia neamului românesc.

Problema școlii de copii mici.

„Venți, să trăim pentru copiii noștri!”
Epitaful de pe mormântul lui F. V. Fröbel.

(Continuare)

Anii din urmă și-l-a petrecut în Marienthal, unde înființă cea dintâi școală normală pentru formarea învățătoarelor școlilor de copii mici și unde își închise ochii pentru totdeauna, la anul 1852.

Mormântul lui F. V. Fröbel îl decorează materialul său principal de învățământ și cele mai plăcute obiecte pentru ocupația copiilor: sfera, cilindrul și cubul, precum și inscripția: „Venți, să trăim pentru copiii noștri!”

După ce și celebrul director al școlii normale din Berlin, Diesterweg, recomandă în modul cel mai favorabil școlile de copii mici ale lui F. V. Fröbel, și după ce discipolii acestuia făcuseră cea mai intensivă propagandă în interesul acestora, înființând numeroase societăți „fröbeliane”, școlile de copii mici se înmulțiră prin toate țările civilizate și cu aspirațiuni de civilizare.

Nașunea recunoscătoare a serbat cu mare pompă, la 1882, centenarul nașterii lui F. V. Fröbel, iar știința pedagogică germână se mândrește cu opera nemuritoare a acestui geniu.

2. Dezvoltarea progresivă a principiilor de educație infantilă și înmulțirea școlilor de copii mici.

După F. V. Fröbel, părintele școlilor de copii mici, afară de discipolii săi direcți, s'au ivit și alți susținători ai ideilor sale, dintre cari amintim în primul loc pe Dna Dr. Maria Montessori, care a dus aproape la perfecție această instituție de educație infantilă.

Profesând cariera de medic asistent la clinica de psihiatrie din Roma, a trecut adeseori și pe la azilul în care se tratau copiii anormali. Între astfel de împrejurări i-s'a dat ocaziune să-și îndrepte privirile asupra defectuoșității minții a micilor idioți, ceace o făcu să-și pună în aplicare cunoștințele profesionale de care dispunea, combinate cu noile experiențe despre educația anormalilor, pe cari le câștigă mai târziu la Paris și Londra.

În felul acesta, s'a dedicat cu totul educației copiilor până la etatea de 7 ani, dând o deosebită atenție celor idioți, pe cari îi tratează sub toate raporturile.

Dna Dr. Maria Montessori combatte cu energie părerea și procedura celor mai mulți oameni de școală, că copiii anormali ar fi destinați să rămână în aceeași stare de inferioritate sufletească și, că școala trebuie să rămână imposibilă față de defectele patologice ale acestora, pe cari nu le poate remedia.

Dânsa nu se mulțumește numai cu combaterea acestor păreri, ci precon-

zează și pune în aplicare noii principii de normalizare a educației acestor copii, pentru că — susține dânsa —: „Micii copii nu au căpătai încă într'adevăr o coordonare sigură a mișcărilor lor musculare: de aici mersul lor nesigur, incapacitatea lor de ași încheia hainele, de ași lega șiretele, etc. Organele simțurilor de pildă, puterile acomodării ochiului, nu sunt suficient exercitate; iar limbajul lor este primitiv și are defectele sale speciale. Instabilitatea și greutatea pe care o simt cei mici pentru ca să-și fixeze atenția, sunt tot atât de caracterice paralele. Mai multe defecte, cum este acel al relei pronunțări, provin dela părăsirea în care este lăsat adeseori copilul între 3—6 ani, adică în epoca în care se fixează principalele sale funcțiuni”. Evident din toate acestea, că Dna Dr. Montessori pune în sarcina educației îngrijirea sistematică a copiilor idioți și aceasta, nu numai pentru că aceste ființe au tot dreptul de a se bucura de viață, dar este la mijloc și un mare interes social și de stat, pentru cari aceștia au să devină o sarcină, în cazul când sunt neglijate.

După ce și-a studiat metoda timp de 10 ani, Dna Dr. Maria Montessori a început să organizeze școlile de copii mici și pentru copiii normali. Acestea se apropiau mult de cele ale lui F. V. Fröbel, dar în acestea dânsa aplică și procedeele urmate în școlile pentru anormali, ca: tăcerea impusă, exerciții de abilitate normală, de coordonare musculară, etc.

Prin slăruințele depuse și prin modul său de educație, faima Dnei Dr. Maria Montessori — îndeosebi după congresul pedagogic ținut în Torino la anul 1898, — se lăși ca fulgerul. Ideile sale au fost acceptate atât de către medicii cu renume, cât și de către oamenii de școală, profesori și învățători, iar Ministerul Instrucțiunii o încredință să țină o serie de conferințe învățătoarelor din Roma, despre metoda sa.

Într'aceasta inginerul Talamo, om cu dare de mână, din Roma, îi puse la dispoziție un imobil, pentru ca să deschidă o școală pe seama copiilor mici, spre a-și putea pune în aplicare principiile de educație. Dna Dr. Maria Montessori primi oferta și astfel în 1907 deschise 2 școlile, sub numirea de Casa dei Bambini, în cartierul San Lorenzo, pentru copiii lucrătorilor din partea locului.

În scurtă vreme, se înființară astfel de școlile și în alte orașe ale Italiei, apoi în Paris, Londra, Elveția, America de sud și chiar în Japonia.

(Va urma)

D. Olariu,
Subrevizor școlar.

Predarea scris-cetitulului în școala primară.

de D. Olariu subrevizor școlar.

I.

Școala primară este instituțiunea, care prin educație dă elevilor cultură umană generală.

Capacitatea de educare a acestei instituțiuni variază în cursul secolelor la diferitele popoare, după sprijinul și atențiunea ce i-se dădea și după gradul de cultură a acestora, care eră în același timp busola determinantă în ceea ce privește înzestrarea intelectuală a celor ce făceau educația tineretului, precum și în posibilitatea de a utiliza cât mai multe și eficiente mijloace întru realizarea scopului educației și prin aceasta, a culturii umane generale.

Cele mai vechi urme de cultură le aflăm la Chinezii, cu circa 4000 ani înainte de Christos. Statul lor eră organizat ca o familie al cărei unic cap și stăpân absolut eră împăratul, iar cetățenii eră lipsiți cu desăvârșire de orice drepturi, având a se supune întru toate potestății „Fiului cerului”.

Se făcea mare deosebire la acest popor între băieți și fete, căci până când pe cel dintâi îi împărțeau de atențiunea cuvenită, pe aceste din urmă — dat fiind, că pe femeie o priveau ca pe o ființă inferioară, — nu se năzduiau a le face părtașe în aceeași măsură de binefacerile pe cari le ține școala. Dar mai găsim la ei și deosebiri provocate de caste, sau clase sociale cari admiteau numai educația copiilor eșii din familiile nobile, până când celalalți eră condamnați a crește fără de nici o educație, fiind din adins pregătiți a servi pe cel dintâi.

Scrierea și cetirea se făcea la Chinezii prin semne ideografice, având ei pentru fiecare noțiune câte un atare semn. Natural, aceasta operațiune mergea foarte anevoios, de aceea, partea cea mai mare a timpului de școală se consuma cu învățarea alfabetului. Aceasta împrejurare, precum și conservativismul care caracterizează acest numeros popor, cred să fie cauza, că nu a putut produce nici până în ziua de azi probe mai remarcabile de civilizație.

Urme străvechi de educație, carea se aseamănă mult cu cea a Chinezilor, găsim la Indieni. Aceștia primeau educație numai ca să folosească castei căreia aparțineau. Copiii castelor de jos, nu se împărțeau de educație.

Scrișul și cetitul la ei se făcea deodată, scriind școlarii cu bățul în nisip, mai apoi, pe frunze de palmier și de platan.

În urma invaziei militare a lui Alexandru cel Mare, Indienii ajung în contact cu Grecii, pe urmă cu Arabii, dela cari împrumută unele întocmiri de educație europeană contemporană.

Poporul care a mijlocit transmiterea temelțiilor culturii antice din Asia, în Europa, a fost poporul Egiptean. Prin favorabila situație geografică a țării lor și a însuș solului, Egiptenilor, de sub conducerea Faraonilor, le-a succedat forma epocă în istoria culturală a periodului antecreștin.

Scrișul îl făceau pe scoarța plantelor papyrus, folosind 24 litere și eră de 3 feluri: epistolografic, ieratic, sau ne-regulat și ieroglic. Acest din urmă admis numai pentru fiilii de preoți.

Dintre toate aceste popoare, mai mult s'au remarcat Grecii, cărora le-a succedat a da omeniei o plează în-treagă de somități pe terenul științific.

Acest popor fiind împărțit în 2 State organizate deosebit, Atena și Sparta, educația tineretului o acumula felului de organizare a Statului respectiv, adică atenienii făceau educația în sens științific, iar războinicii spartani, în cel militar.

Și la unii și la alții cetitul se făcea în primele faze prin literizare. Mai târziu se da elevilor să citească din Homer, Heziod, Esop, etc.

Dintre pedagogii și filozofii Grecilor amintesc pe Pytagora, Protagoras, Socrate, Platon și Aristotel, cari au fost nu numai promotorii educației acestui popor, ci totodată și ai civilizației de azi.

Nu mult după timpul de înflorire al Grecilor, apără în Italia de azi un nou popor: Romanii. Prin contactul comercial și mai apoi de ostilități militare pe cari l'au avut cu Grecii, împrumutară dela aceștia primele elemente de cultură, pe cari se grăbiră a le transplantă în țara lor.

Prin întocmirile norocoase sociale și de stat, le-a succedat a se avânta atât de mult pe terenul cultural, în cât au întrecut pe toate popoarele amintite până aci. În urma nemiapomenitelor cuceriri politice realizate, au abstras la Roma — ca tot atâtea trofee, — toate rezultatele culturale obținute de lumea cunoscută până la aceea epocă, pe cari le-au utilizat cu mult succes apoi în favorul lor. Monumentele de artă, precum și scrierile filozofilor: Cato, Cicero, Seneca, Quintilian și Ovidiu, sunt și azi vii mărturii despre gradul de cultură la care s'a putut avânta acest minunat popor.

Romanii inventară așa numitul „alfabet latin”, pe care-l folosește întreaga lume civilizată de azi.

Scrișul se făcea la ei pe plăci obduse cu ceară pe cari elevii scriau cu un condei de fier. Cetitul îl făceau prin literizare.

(Va urma)

Pregătirea superioară a învățătorilor din România.

de Gh. Dima, prof. univ.

În acest scop s'au creat așa numitele *Grundschule* (școli primare cu 4 clase) și *Aufbanshule* (un fel de curs superior de liceu de tranziție) care să ușureze copiilor de popor trecerea la Universitate. Corespunzător acestei schimbări în concepția despre organizarea învățământului primar și secundar s'a produs și o schimbare în ce privește pregătirea învățătorilor populari. Constituția dela Waimar, art. 143, prevedea ca principiu directiv că „pregătirea învățătorilor se va face în mod unitar în tot Imperiul după principiile în vigoare pt. școlile secundare.” Mai mult din cauza pletorii de învățători, de care suferă învățământul german după războiu și sub presiunea nouilor prefaceri toate Universitățile și școlile Politehnice ger-

mane și-au deschis porțile în anumite condițiuni învățătorilor, dispensându-l de bacalaureat. Strămtorarea financiară a țării a impus diferitelor guverne economice. Pe de o parte sub influența transformării sociale și politice, care s'au găsit expresia în art. 143 al Constituției dela Waimar, statele germane au suprimat toate școlile normale de învățători. Pentru ca cineva să fie învățător trebuie să facă liceul sau bacalaureatul, apoi 2 ani într'o școală superioară de nivel universitar.

Cum vedem prim măsura aceasta s'au satisfăcut nevoi de caracter social și politic, cerute de unitatea suflătească a poporului, cu deosebire amenințată în urma prăbușirii monarhiei, care servea ca un puternic ciment pentru aceasta unitate germană.

Accesul la Universitate a inv. german, constituie o reparare târzie a unei mari nedreptăți. Pe când absolvenții gimnazilor după studii de 12 ani (3+9) li se deschide liber porțile tuturor școlilor superioare teoretice și aplicative, învățătorii absolvenți ai școlilor normale, după 14 ani (8+6) de studii, eră absolut împlădecată accesul inv. superior.

Tendința de a se da o pregătire superioară învățătorilor poporul se manifestă și în Franța, unde se ajunge învățător după 12—13 ani de școală, în alte țări din Europa și din America, în deosebi Statele-Unite.

În toate aceste țări învățătorii au posibilitatea să-și continue cultura lor în școli superioare de nivel Universitar. Așa în Franța există 2 școli normale superioare. Una pentru învățători (St. Clond) și alta pentru învățătoare (Fontenay-Aux-Rozes) În aceste școli cu durata studiilor după 2 sau 3 ani

de studii, învățătorii ajung profesori la școli primare superioare și școli normale de învățători. Pe lângă una din aceste școli, există și o secție cu caracter administrativ, în care primesc pregătirea necesară viitorii directori de școli normale și viitorii inspectori școlari-primari.

Cum vedem, peste tot, durata studiilor necesare pregătirii pentru cariera de învățători durează 12—13—14 ani, deci 3—4 ani mai mult ca la noi (4+6) În toate aceste școli, tinerii candidați pentru această carieră, și-o aleg abia în al 15—18 an al vârstei, fapt de cea mai mare importanță.

Noi impunem copiilor să-și hotărască această carieră după terminarea școlii primare. Ca să ne dăm seama de absurditatea acestor realități, e suficient să ne gândim cu câtă înverșunare s'a combătut bifurcarea sau trifurcarea cursului superior din școala secundară, insistându-se că, copilul la 14—16 ani n'ar fi în stare pentru o limbă latină sau engleză și să admitem că e posibil ca un copil absolvent

In vederea reînvierei „Asociației Inv.” Arad

O apreciere și un apel.

Di. C-n, carele, după cât știu eu, este chiar cassarul general al „Secției Județene” Arad, simțindu-se cu musca pe căciulă, în Nr. 8 al „Gaz. Inv.” a-și de bine a răspunde la articolele mele, bazate și documentate, din Nr. 5 și 6 a „Gaz. Inv.” În răspunsul său în loc să zică și dânsul un „mea culpa” bate câmpii, cu proces de intenții, in-vecitive, insinuări și invinuiri fără bază și fără motiv la adresa mea, cu scopul vădit, de a mă acoperi neputințele lor, cari cocoțându-se în fruntea învățătorimii, pe căi și cu mijloacele incorecte cunoscute, de ani de zile nu muncesc nimic, ci trăesc din minciuni și rapoarte false, așa, că în sfârșit au ajuns la „Canosa”, pe banca acuzaților, la tribunal. În dauna proprie și diminuarea prestigiului nostru dăscălesc.

De acela, să nu te superi, dragă d-le coleg C-n, dacă las fără răspuns articolul D-tale, cu picuri de venin, pentru că nu merită răspuns. Răspunsul ar fi prea dureros.

Doară de 10 ani singuri ați fost la Iargul vostru, ați făcut ce ați vrut, mai bine zis, n-ați făcut nimic, ci ne-ați dus numai tagma la dezastru și rușine, dând și cu „Secția” jud. a „Asociației” dăscălești de mal, spre cinstea voastră, fără a fi împiedecați ori stângeți de cineva. Cum ați voit, așa ați lucrat și acum tot voi de că trăi și dure. Nu, mai ales că văd, pământ și frică atât de mult de „scormonirea trecutului”, ci fiindcă, așa cetesc, că după ani lungi de lăncezeală și neactivitate și în urma criticelor, ce vi s-au făcut, în sfârșit la 13 Oct. a. c. „Secția județeană” Arad a „Asociației” va ține adunarea sa generală în Ineu, jud. Arad, mă întorc către masa corpului didactic primar din jud. Arad și îi zic:

Iubiți frați colegi!

Noi, învățătorii, suntem aceia, cari prin toată activitatea și jertfele noastre tindem și avem să tindem pentru fericirea desăvârșită a oamenilor pe pământ. Idealul muncii noastre dăscălești este unul din cele mai scumpe și mai măreț decât ca prin lumină, prin cultură, prin știință și educație să promovezi conștient și binele și fericirea oamenilor pe pământ?

Pentru că să putem noi dezvolta o astfel de activitate ideală și fecundă în rezultatele ei, se cere, întâi și întâi, ca înaintea noastră de viață, să fie cea mai perfectă armonie de viață și muncă; între noi, învățătorii, să fie cea mai desăvârșită unire în toate direcțiile, în toate manifestările noastre.

Credința, dragostea și nașterea, să fie punctul, în care să se întâlnească toată truda și toate eforturile activi-

de școală primară, să se hotărească pentru viitoarea lui carieră — și aceasta în mod irevocabil — căci școlile normale pentru învățători, sunt școli închise. Nu e de mirare mai ales că, după război sunt alese de foarte puțini copii buni și a căror părinți sunt situați bine materialmente.

Dacă revenim la pregătirea învățătorilor primari români, aruncându-ne o scurtă privire retrospectivă în istoria noastră de la 1864, ce să vedem că de la 1864 cel puțin în teoria s-au prevăzut condiții de pregătire și de recrutare a inv. din ce în ce mai serioasă. Potrivit legii de la 1864, ea să ajungă cineva învățător trebuie să dovedească că a terminat cu succes o școală primară și să treacă cu succes un examen corespunzător acestor examene. S'a văzut în scurtă vreme că așa format este insuficient de învățători. (Cum a fost „Carol”, cea mai veche după „Vasile Lupu” și apoi școala normală a societății pentru învățătura poporului român și altele) societăți adhoc înființate pentru acest scop.

Rezultatele obținute cu învățătorii recrutați din aceste școli normale au fost foarte slabe.

(Va urma)

ții noastre dăscălești. Unirea noastră să fie sinceră și adevărată. Unirea noastră să fie de așa, că dacă se cere piroane pentru unul dintre noi, toți ceilalți să strigăm: Aduceți piroane și pentru noi!

Este atât de sigură munca în direcția binelui, încât aceasta nu se poate împiedeca cu nici un mijloc. Generația luptătoare din fostele principate dela 1848, pentru că a voit binele întregului, pentru că a voit unirea fraților răslățiți, în vederea unui scop înalt și mare, a fost maltrată și expulsată, dar unirea deplină dela 1859 nu s'a putut împiedeca.

Principiul de viață a lumii trecute era luptele și neînțelegerile cât de mari, dovadă multe și înfiorătoare războaie din trecut. Vrednicia omului și judeca din trecut. Vedea înțelesul, cum și ea el să repună pe adversarul său. Astăzi? Astăzi, din contră, vrednicia individului precum și a colectivității, se judecă după instituțiile și faptele, se judecă, pentru că lumea să trăiască bine, mulțumită și fericită.

Și, pentru a putea contribui și noi, învățătorii, ca în lume să domnească tot mai mult, cu bine, mulțumire și fericire, datorită avem a lucra din toate puterile, ca în primul loc între noi să domnească cea mai perfectă și sinceră unire, fiindcă fără această unire dintră noi, nimic așteptăm și nu putem să realizăm.

În scopul acesta, să înlăturăm dintre noi tot ce ne-ar putea desmembra și învrăjbi. Să fim solidari nu numai în a ne iubi necl pe altul tot mai mult, ajutându-ne reciv cu bunăvoință, dar aceasta solidaritate, să se observe și în toate manifestările noastre publice, să ne ferim a intra în certele și neînțelegerile regretabile de partid, cari ne pot aduce numai învrăjbirii, daune, supărări și neplăceri. Să iubim și să întimpinăm cu dragoste, fără a se face nimeni dintre noi instrumente, pe toată lumea, pentru că iarăși să putem fi iubii și întimpinați și noi cu dragoste de toată lumea. Accentuez în deosebi cuvântul instrument, pentru că câtă vreme noi, în ținuta noastră, nu vom observa și adevărată demnitate, chiar acela, cari voesc a se folosi de noi, mai târziu ne vor judeca și disconsidera.

Sunt în pragul restaurării conducerii „Secției județene” Arad a „Asociației” noastre dăscălești. Să învățăm din greșelile trecutului în rândul întâi, să nu mai încredințăm conducerea destinului nostru dăscălești ori și cui. Să facem selecția dăscăleștilor. Și punem în frunte tot ce această dăscălimă are mai bun și mai de valoare. Politica rău înțeleasă să dispară dintre noi! Să nu mai lăsăm demnitatea și interesele noastre dăscălești pradă intereselor egoiste ale unora și altora dintre noi, ca până aci. În rândul al doilea, să ne grupăm cu toții și să sprijinim dar sincer, organul „Gaz. Inv.”, ca organ de muncă și luptă pentru drepturile și durerile noastre dăscălești.

În felul acesta, trăind și muncind, lucrurile se vor îndrepta și merge iarăși spre bine, lumea va cunoaște, că suntem frați, că îndeplinim și că avem să îndeplinim o mare și sublimă misiune și că suntem apostolii valoroși ai unui neam vrednic, care vrea să trăiască și să fie fericit și prin toate, vază și autoritatea noastră se va ridica.

Dimitrie Popoviciu
director școlar

A apărut de sub Tiparul
Tipografiei Diecezane din
— Oradea —

„Învățătorul din
postul al II-lea”,
roman din viața învățătorilor
de Gheorghe Bota

Adunarea generală a „Asociației Învățătorilor Bănățeni” „Asociația Bănățeană” a acceptat unificarea. — Desbaterile adunării. — Cuvântările d-ilor Toni și Râmneanțu.

În zilele de 29 și 30 Sept. c., s'a ținut la Buzlaș adunarea generală a Asociației Învățătorilor din Banat. Adunarea, la care au luat parte un număr neobișnuit de mare de membrii, a avut un caracter într'adevăr sărbătoresc, căci pe lângă desbaterile importante și necesare cari s'au desfășurat, s'a hotărât și unirea „Asociației Bănățene” cu „Asociația Generală a Învățătorilor din Vechiul Regat și Ardeal”.

Ședința festivă.

Adunarea generală s'a deschis Duminică dim. în sala „Casinoului”, la orele 11, sub președinția dlui P. Râmneanțu. După ce salut a pe cel prezent, d. președinte al Asociației spune că cu ocazia aceasta se sărbătorește în mod solemn un deceniu dela desrobirea românilor din Banat și dela împlinirea marelui ideal național. Să mulțumim lui Dumnezeu că a făcut dreptate neamului și să aducem prinosul de recunoștință Regelui Ferdinand I, croul neamului românesc sărbătorindu-se azi desrobirea noastră, noi cel cu răspunderi grele trebuie să ne dăm seama de trecut și să pregătim viitorul ce ne așteaptă. După aceasta, se citește un bilanț din care se constată că averea Asociației este de Lei 12.000.000, în imobile. Mai vorbesc apoi d. Dr. Tăranu, în numele jud.; d. protopop Geția din Buzlaș; d. R. Frateș inspector și R. Agliceriu senator.

Cuvântarea dlui Toni.

Președintele „Asociației Generale din țară”, aduce salutul învățătorilor din această asociație. Face apel la frații colegi din Banat, să se unească într'o singură asociație generală unitară și să nu stea desbinați. Altarul și credința este cetatea învățătorimii române în lupta de existență și menținerea la nivelul social. O asociație generală ar putea ușor să înlăturească toate doleanțele și ar putea rezolva multe: înființare de căminuri pentru bătrâni și copii, sanatorii, crearea unui „Institut de editură, etc.”

D. Toni vorbește despre două drepturi mari: dreptul la viața culturală superioară și situația materială a inv. român.

Învățătorimea română trebuie să stabilească legături internaționale cu colegii pentru unirea popoarelor și înlăturarea războaielor. Face o comparație între învățătorii din Danemarca, în ceea ce privește cultura și retribuția care este între 10—25.000 lei lunar, față de învățătorimea română care trăiește în deficit. Dsa mai comunică faptul că în curând se va înființa mica antantă, în care vom intra și noi. În ce privește pregătirea superioară spune că „neamul nostru are nevoie de acțiune culturală pentru civilizația țării și de aceea se cere ca școala normală să se transforme în liceu pedagogic, cu care să se poată deschide porțile universităților.”

Țărâneli noastre îi trebuie să se adape la izvorul științei și noi să-i dăm carte. Așa se va putea făuri o organizație a învățătorilor români, care va fi puterea morală a țării, grupând sufletul inv. se va dobândi totul.

D. P. Râmneanțu, aduce elogii d. Toni și demonstrează că lumina și susținerea organizației învățătorilor bănățeni vor fi tot la centru și propune fuzionarea cu Asociația Generală. La ora 13 ședința se ridică.

Ședința de după amiază.

Ședința dsa deschis după masă la ora 4, sub preș. d. L. Ciobanu.

D. P. Bosica, secretar general, prezintă raportul general. Dsa face istoricul Asociației și realizările ei. D. N. Crăclunescu, casier depune raportul situației financiare, iar d. Bizerea arată situația bibliotecii aducând laude secțiilor Deta, Moldova Nouă și Comlos.

D. L. Ciobanu, directorul Casel Inv. din Timișoara, raportează despre mersul acestei instituțiuni.

D. P. Jumanca, redactorul „Școlii Bănățene” face un foarte amănunțit raport asupra recrutării organelor de control în învățământul primar.

După ce se dă citire la diferite referate ale comisiilor asociației, ședința se ridică la orele 8.

Seara a avut loc un festival artistic dat de corul „Speranța” din Timișoara.

Ziua II.

Luni, 30 Sept. c. s'a ținut cea de a treia ședință a adunării generale. Prezidează d. Râmneanțu.

D. P. Bosica, vorbește despre pregătirea învățătorilor. Dsa arată propunerile făcute de către secțiunile de plasă, cari pretind o pregătire superioară a învățătorilor viitori. Trece apoi la școlile de aplicație, cari nu mai corespund cerințelor de azi.

D. Roman, cere ca educația tineretului în școli să se facă și prin cântece religioase. Face diferite propuneri dlui: Liuba, Jumanca, Sebeșan, Stan, Neamțu, dna Ionescu și dra Seracin, cari se referă în majoritate la nolle metode de pregătire a dascălului cu o cultură superioară și corespunzătoare timpului. În cursul dezbaterilor ivindu-se oarecari divergențe de păreri, d. președinte din imboldul întregii adunări cere și părerea dlui Toni, — pe care o publ căm în întregime în altă parte a gazetei noastre.

D. P. Geția citește telegramele adresate M. S. Regelui Mihai, Inaltei Regențe, dlui Cioba, ministru al Instrucțiunii, dlui I. Cioba, preș. Asociației basarabene și dlui I. Marcu, bătrânul învățător și conducător din Bocșa-Montană.

Unificarea.

D. preș. Râmneanțu, aducând la cunoștință Congresului propunerea făcută la prima zi de d. Toni relativ la fuzionarea Asociației, întreaga asistență o privește cu unele nesfârșite.

În baza acestor aprobări, se procedează la alegerea unei comisii pentru redactarea motiunii, spre a fi supusă aprobării adunării. Comisia redactează următoarea motiune, pe care o supune d. pres. spre a o citi:

MOTIUNE.

1) „Asociația Învățătorilor bănățeni hotărăște principial fuzionarea cu „Asociația generală a învățătorilor din România”.

2) O delegație a „Asociației Învățătorilor bănățeni” va lua parte la elaborarea statutului unic.

3) În cadrele statutului unic se vor fixa articole speciale care să garanteze drepturile noastre existente.

4) Să se asigure fînța și organizația definitivă asupra averilor existente întru administrarea cărora se va conduce după normele și regulamentul de până acum.

Întreaga adunare se ridică în picioare și primește cu nesfârșite urale încheierea acestui act, pe când d. Râmneanțu îi îmbrățișează pe d. Toni.

Manifestația aceasta durează mai multe minute. Dascăli albiți de ani își sterg lacrimile, iar tinerii nu mai conțineau cu strigătele de bucurie.

D. Râmneanțu, prin câteva frumoase cuvinte, se adresează d-lui Ţoni, căruia îi spune: Frate, cred că prin această fuziune și cu ajutorul bunului Dumnezeu, ne-am declarat uniți pe vecie cu învățătorii din țara-mamă.

Bănățeanul are cuvânt și acesta îl predă d-tale, d-le Ţoni, să-l duci fraților de pe toate platurile românești. spunându-le că și noi dascăli bănățeni ne declarăm solidari cu toate năzuințele lor, numai și numai pentru viitorul poporului român.

Cuvântarea d-lui Ţoni.

D-sa pare foarte emoționat și primit cu urale din partea congresiștilor, căvora se adresează cu următoarele cuvinte:

Prin frumusețea acestui act, prin dragostea de unire ce ați manifestat-o într-un mod atât de viu, se poate spune că „Asociația unitară a întregii învățătorii din România” a luat ființă chiar din această clipă. Banatul a arătat totdeauna că a știut să-și facă datoria așa cum se cuvine.

Era singura provincie a cărei asociație învățătorească încă nu fuzionase cu „Asociația generală”.

Acum suntem o forță, suntem o putere constantă și ne vom putea revendica drepturile noastre.

Veniți la prima adunare generală la București, unde să începem munca titanică spre a obține drepturile la viața civilizată ale unuia întreg popor. Vă mulțumesc pentru primirea ce mi-ați făcut-o și rog pe Domnul să albe în grije și nevoile noastre. (Aplauze prelungite).

Se procedează apoi la alegerea delegațiunii care să participe la adunarea generală a tuturor asociațiilor de învățători din țară, ce se va ține în Decembrie la București: P. Jumanca, P. Râmneanțu, L. Cioban, P. Bizerea și I. Bosica.

Ultimele discursuri și propuneri.

D. Iacob Bosica citește darea de seamă a organului de publicitate al Asociației „Școala Bănățeană”.

D. Tiberiu Stan face oarecari propuneri în privința contabilității moderne. Ultima chestiune de pe ordinea de zi este cumpărarea unui sanatoriu.

Congresul aprobă cumpărarea unei vile la Buziaș cu 2 milioane jumătate lei.

La ora 4 d. a., ședința se ridică, declarându-se congresul închis.

Coresp.

In loc de „adio“!

Insfârșit, ghebosul și scârnavul domn Kovács dela Revizoratul școlar din Arad, cu ziua de 1 Oct. c. a trecut la pensie. Inregistrăm acest fapt cu mare satisfacție și n'avem cuvinte destule pentru a mulțumi Providenței că ne-a scăpat de această hienă, care, spre rușinea autorităților superioare școlare, a condus contabilitatea acestui Revizorat și în anul după unirea României Mari. Da, da. Așa este. Căci, cum altfel v-ați putea închipui ca o instituție mare românească cum este Revizoratul școlar din Arad, să poată accepta în fruntea contabilității un funcționar care nu știe o vorbă românească, un înflăcărat șovinist ungar, care totdeauna când intra un învățător român ce nu știa să îngâne „dulcea” vorbă ungurească în biroul său, era întâmpinat cu cuvintele scârșite printre dinți: „Nem, nem tudok romanul” și invitat să lasă afară, de către acest domn funcționar (mic și ghebos) Kovács?!

Și zece ani de zile, s'a trecut cu vederea peste aceste lucruri, fără ca domnii revizori, sub-revizori și para-revizori, să protesteze, dându-i pașaport național. În schimb altor funcționari li s'au făcut fel de fel de șicane, iar bișetilor învățători atâtea nedreptăți.

E și aceasta o slăbiciune a noastră a românilor. O vede și D-zeu, care, cu ziua de 1 Oct. ne-a scăpat și de scârnavul Kovács, dela Revizoratul de Arad.

I. V.

După Unire.

Invățătorii.

Alba-Iulia îndeamnă mereu la fapte de unire și de solidaritate națională. Simbolul ei are o putere miraculoasă.

Cea din urmă faptă care s'a săvârșit sub oblăduirea acestui simbol este tot atât de importantă și de pilduitoare, ca și celelalte, cari au procedat-o.

În zilele de 29 și 30 August s'a ținut acolo congresul anual al Asociației învățătorilor români din „Ardeal, Banat și părțile ungurene”. Se serbau din acest prilej zece ani de când această organizație a luat ființă. Zece ani de muncă îndărătnică și plină de roade. Cine vrea să cunoască impresionanta desfășurare a acestei lupte și rezultatele ei să-și ia osteneala să răsflească lucrarea redactată pentru congres de dl Andrei Pora: *Organizațiile învățătorescilor din Transilvania* (Cluj, 1929, „Ardealul”). Paginile ei sunt pagini de istorie culturală.

Sărbătoarea lor învățătorii au vrut să o încununeze cu o faptă demnă de idealismul lor fără pereche. Cu ani înainte frământau adică în sânul organizațiilor lor ideea contopirii cu organizațiile similare din vechiul Regat. Interese speciale ale învățătorimii din Ardeal au împiedecat realizarea acestui vis drag. Cine oare a luptat și a propovăduit ideea de unire mai mult decât acești luminători ai țărânilor? Și totuși erau încă atâtea motive de luptă separată care împiedecă realizarea faptică a Unirii. Datorită energiei conducătorilor Asociației — dela întemeiere au rămas aproape aceași — o mare parte din scopurile speciale au fost înlăptuite. Unirea se putea face cu entuziasm înflăcărat — așa cum s'au făcut toate unirile sub zidurile Alba-Iuliei.

Ea era necesară mai mult decât oricând. Învățătorimea are nevoie de solidaritate căci multe și grele sunt nevoile cari o bântuie. Fără de o solidaritate de fier aceste nevoi nu vor putea fi înlăturate. În cadrele noului stat învățătorimea este cel mai puternic factor de încheiere națională și de progres. Numai cu ajutorul învățătorilor cari sunt în neînterupt contact cu țărânilor vom putea să leșim din rușinea analfabetismului și să ne ridicăm pe treapta culturală hărăzită nouă de schimbarea vremurilor. Nimeni de acolo de sus n-a dat învățătorului importanța situație morală și materială pe care o merita. Guvernăntul nostru s'au interesat de cărămizile școalelor, dar au lăsat în cea mai neagră mizerie sufletul școalei: învățătorul... Salariul lui este mai mic decât al unui ușier de minister sau a unui sergent-instructor. Învățătorii nu-și au acolo sus omul, care să-l aperse, să-l însuflețească pentru marea luptă culturală care o cer timpurile de azi. De aceea trebuie să lupte înșiși pentru cucerirea drepturilor lor. Ei sunt mulți și au conducători luminați. Ceace le lipsește este solidaritatea. Să îndrăgească această armă și totul li-se va oferi. Să ia pildă dela organizațiile din străinătate a căror putere umple de fiori pe guvernănt.

În fruntea organizației unite a fost așezat un om de inimă, înzestrat cu o minte limpede și cu un curaj neînfricat. Dl D. V. Ţoni este una din mândriile învățătorimii române. Urându-l uniți învățătorii vor vedea încurând ce inspirație binecuvântată i-a călăuzit la Alba-Iulia.

(S. d. M.)

Horia Trandafir

Școala Normală de învățătoare Arad.

PUBLICAȚIUNE.

Nr. 141—7 Oct. 1929.

Se aduce la cunoștința publicului că în ziua de 20 Octombrie a. c. ora 11 se ține în localul școalei B-dul General Dragalina 7, licitație publică cu oferte închise conform art. 72—83 din CP. pentru furnizarea de carne necesară școalei.

Cautul de sarcini cu condițiile de furnizare se pot cerceta în fiecare zi de lucru la cancelaria școalei.

Direcțiunea școalei.

INFORMAȚIUNI.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pe un an 160 Lei

Pe 1/2 an 80 „

Abonament de sprijin 1000 lei

† Inaltul Regent Gh. Buzdugan, suferind de o grea boală, în ziua de 7 Octombrie și-a dat obștescul sfârșit.

Țara întreagă îl zice strămoșescul: Odihneasca în pace!

Adunarea Națională procedând la alegerea noului regent a ales pe d. CONSTANTIN SĂRĂȚEANU, fost ministru de interne și consilier la Curtea de Casație.

Ministerul de finanțe a intervenit la cel de instrucție ca să înainteze de urgență un tablou de creanțele privilegiate la lucrările executate, sau serviciile prestate în 1928, pentru care nu s'au emis ordonanțe.

De asemenea să înainteze tablou de ordonanțele emise, dar neachitate, până la 30 Iunie 1929. Tablourile se vor întocmi, pe răspunderea directorului general al contabilității, în vederea deschiderii de credite pentru achitare.

În județul Sălaj, după cum aflăm într-o știre publicată în ziarul „Curentul” sunt 42 învățători fără posturi. Și când te gândești că pe lângă acest județ mai sunt vre'o 70?

D. Aurel Drăgan, învățător în com. Cicir jud. Arad, cu ziua de 1 Oct. c. și-a cerut pensionarea. Dsa a servit școala românească 41 de ani, ducând o vie luptă pentru luminarea poporului în mijlocul căruia a luptat cu dragoste și multă iubire.

Adunarea generală a „Astrel” s'a ținut în ziua de 6 Octombrie c. la Turda sub președenția d. Vasilie Goldiș

Învățătorii din Banat, în adunarea generală din Buziaș, ținută la 29—30 Sept. c. au hotărât fuziunea „Asociației Bănățene” cu toate organizațiile învățătorescilor din țară.

În „Gazeta Învățătorilor” Nr. 9, s'a strecurat fără știrea redacției o informație jigătoare și calomnioasă la adresa dnei Ana Vătean, institutoare și directoară în Arad.

Rectificăm această informație cu mențiunea că învățătoarea despre care este vorba își îndeplinește cu conștiințozitate munca în slujba școlii; fiind totdeauna o bună și vrednică româncă fapte pentru care autoritățile școlare i-au încredințat conducerea școalei No. 17 din Arad.

D. Atanasie Lipovan, profesor de cant la Academia Teologică din Arad, a dat în judecată Statul, pentru că aceasta nu-i recunoaște dreptul la pensie. — Vom reveni.

Domnii directori școlari din jud. Arad, cari au primit liste de abonamente de la „Gazeta Învățătorilor” sunt rugați să le trimită administrației gazetei, împreună cu sumele încasate, cel mai târziu până la sfârșitul lunii cor.

Domnii acționari ai Societății Cartea Românească, sunt rugați a lua parte la adunarea generală ce va avea loc, Duminică 13 Octombrie crt., ora 10 a. m. la sediul său [din B-dul Academiei, 3—5.

La examenele de admitere la secția pedagogică universitară s'au prezentat 600 de candidați, pentru 60 locuri vacante.

Costul abonamentului să se trimite numai dlui Ioan Drecin, inv. în Cuvin p. Ghioroc, adm. nistratorul gazetei noastre.

Avis. — Din cauza morții Inaltului Regent Gh. Buzdugan, adunarea generală a Asociației Învățătorilor din jud. Arad fixată pe ziua de 13 Oct. a. c. se amână pe o altă dată care va fi stipulată de com. central al Asociației.

N. Cristea
preș. Asoc. Inv.

Concertul învățătorilor din cauzarânc amănării adunării generale nu se vaolâr ține în seara zilei de 13 Oct. dupăratu cum s'a anunțat, rămânând să se așine ranjeze în seara adunării generale. mer nu

Ministerul Instrucțiunii face cunoscut într că examenele de definitivat excepțio-cân nal și înaintare ale învățătorilor, ce pun scri urma să se țină la 15 și 25 Octombrie C azi c. se amână pentru data de 15 Noem- tină vrie 1929. a s

Dr. Alexandru Drăgan, medic la P Spitalul județean, specialist în boli in- nev terne și nervi, consultă zilnic între o- să rele 10—12 dim. și 3—4 d. m. la lo- dor cuinta sa din Arad str. Crișan Nr. 3 uta dur

În urma intervenției Sf. Sinod, mi- nisterul Instrucțiunii a luat dispoziți ca în tabloul manualelor de religie valabile pentru viitorul an școlar, si nu mai fie trecute decât acele manuale care vor obține, în prealabil, apro- barea Sf. Sinod.

D. Lazar Igrășan, subrevizor al jud. Arad, a avut durerea de a pierde din viață pe iubitul său tată.

Transmitem pe această cale indu- reratelor familiei condoleanțele noastre.

Către colaboratori:

Rugăm a ni se trimită articole cât mari scurte și scrise numai cu cerneală evitându-se pe cât se poate teoretizările de catedră. Articolele prea lungi nu vor fi publicate.

Școala de Industrie Casnică din Arad.

Avizi!

Aducem pe această cale la cunoștință celor interesați, că se mai află vacante locuri de bursă pentru eleve sărace și orfane.

Inscrierile se pot face în fiecare zi la direcția școalei în str. Căpitan Ignat 10.

Direcțiunea

BAE DE INNOT
deschis pentru femei și bărbați
în fiecare zi
6—8 m. p.
BĂILE
SIMAY

A apărut Organizații învățătorescilor în Transilvania

Lucrare înfățișată la Congresul ju- bilar al Asociației învățătorilor dela Alba-Iulia, redactată de A. Pora.

Prețul Lei 30.

Redactor responsabil:
ION JELECUTEAN